

הבית לחוכמה מתהווה

מסע מרתק אל מגוון הרבדים המדעימים של האני

מראת ידע 3/2021

ד"ר ברכה קליין תאיר

"באחד הימים האנושות תהיה חופשית משרשראות האיסורים ולפיכך תגלה את מקור מהותה"
("ספר הידע", 50/688).

מי אני?

שאלת מיליון השנים...

אני הפרטי בעל תכונות XYZ...אני המהותי הכולל את כל 1000 הפנים שלי המתגלמים בממדי קיום שונים...אני הכללי הכולל בתוכו את כל 8 מיליארד הפנים שעל הפלנטה...אני האוניברסלי הכולל את הפנים של כל יצורי האנוש הקיימים בכל ממדי היקומים...אני האלוהות נעדרת הצורה...

רובינו עדיין אוחזים חזק באני הראשון המוגדר על ידי רשימת מלאי של תכונות אישיות, יכולות, תארים, מצב כלכלי, זהויות וכד'. רובנו עדיין לא מבינים כי בכך אנחנו אוחזים רק בשכבה דקיקה ולא יציבה המכסה על האני האמיתי – המהות האלוהית נעדרת הצורה.

אנחנו הראשית... רק שכחנו...

אנחנו האלוהות... רק התרחקנו...

אנחנו הבוראים... רק התחבאנו...

בנו יש הכול... רק חסרי אמונה אנחנו...

באנו מהעמיד. באנו מהכוללות הרוחנית שבה כל המהויות היו שלם של אותה עוצמה. כולן היו עוצמות שוות בערכן. זהו מדיום המושלמות – אחדות המחשבה - פרוטוטיפ של יצור האנוש העילאי. אנחנו מיקרו שלם

הבית לחוכמה מתהווה

ועוצמתי של מאקרו שהוא שלם עוצמתי. חומר מהותנו היא תודעת האל. בעצם אנחנו עותק של הפרוטוטיפ של האדם באטלנטה¹ ששני פניו מהסיפור בבראשית היוו שלם מושלם.

חסיד חדש הגיע לבית המדרש בפשיסחא ונשאל על ידי הרבי בונם מפני מה בא לעיר. "באתי כדי לחפש את ה" ענה החסיד. "אם כך", ענה לו רבי בונם "לא היית צריך להטריח עצמך ולבוא ולחפש דווקא פה. הלא 'מלא כל הארץ כבודו'. לפשיסחא בא האדם כדי לחפש את עצמו!" סח הרב.

לאחר אלפי שנים של אבולוציה בתוך קליפת האגוז, הגיעה התוכנית החדשה לאבולוציה לפיה אנחנו יכולים לחזור חזרה אל הכוללות הרוחנית – הקומה ה-100 – נקודת המוצא האמיתית שלנו (הגן האצילי). איננו נדרשים לעשות דבר מלבד לטפס אל עבר המהות שלנו (או לצלול). בכל קומה עלינו לפתוח עוד ועוד מנעולים מעל הארכיבים המוצפנים שלנו, לגלות עוד טפח, עוד פן מהמהות האמיתית שאנחנו, לאסוף עוצמה לעוצמה ולטפס. שרביט הניצוח על מלאכת האבולוציה החדשה עבר לידי המוח/התודעה.

מלאכת האבולוציה מסתכמת במשפט מפתח אחד: **"לאדם עוצמת מוח מושלמת, פוטנציאל מחשבה מושלם, מהות מושלמת"...** אבל עם השנים הכל הוצפן ולכן, הוא אינו יודע כיצד **"ללוש עיסה או לאפות לחם"**?

- ✓ מדוע בחרנו לחיות חיים של 'חור מנעול', חיים של בורות, חיים של 'מי אנחנו' – של רשימות מלאי של זהויות, צורה ותכונות קבועות?
- ✓ מדוע אנחנו לא זוכרים את עצמנו האמיתי?
- ✓ מדוע אנחנו לא פותחים את הספר שאנחנו?
- ✓ מדוע איננו יודעים מהי סיבת קיומנו ומהי התכלית שעלינו להשיג?
- ✓ מדוע אין לנו את עצמנו?
- ✓ מדוע אנחנו חיים חיים של הפרדות, השוואתיות, תועלתיות, אנוכיות?
- ✓ מדוע אנחנו לא רלוונטיים במציאות שמשתנה תדיר?
- ✓ מדוע בחרנו להיות 'מכונאים' או מתחרים ולא בוראים?
- ✓ מדוע התקדמנו בקושי 2 ס"מ עם הרבה מאמץ ומשאבים?
- ✓ מדוע בחרנו בעושר החומר ובדלות הרוח?

¹ עיקרון החיים הוא תמיד שותפות. גם אם זרע מארגן את גבולות חייו העצמיים, זה תמיד בתלות הדדית. בעיקר עם שורש הגזע.

הבית לחוכמה מתהווה

בורות מפעילה פחד...פחד (פער – חידה – דין) מביא לייסורים ומחלות!

בחרנו לגור את מרבית חיינו בחדר אחד קטן ועלוב. בחרנו להשאיר את ההגה לחיינו בידי החברה, הסביבה והאגו. בחרנו להיות בורים: מתייחסים אל עצמנו ואל כל הקיום והעשייה שלנו מבעד לחור מנעול התודעה (לא מכירים את מחשבת הבריאה)...רואים רק ספקטרום מסוים של צבע/צליל/עוצמה...רואים רק רגעי אושר (תודעת מחסור)... מתייחסים אל עצמנו כאל מערכת מכאנית-פונקציונלית (טיפול בסימפטומים, בענפים); מתעסקים כל הזמן בהישרדות חומרית, במוסכים, במכונאות, בחלקיקים, ברשימות מלאי, נצמדים לצורה, לתאווה, להתמכרויות, להפרדות ולהשוואתיות. אנחנו כל הזמן ממשיכים להזין את האגו השתלטן שלנו המונע מאיתנו לראות אור. ההצלחות שלנו מוגדרות במונחים של רווח/הפסד. הבחירה בדלות הרוח מאפשרת לנו להתקדם רק 2 ס"מ, למרות המאמץ וההשקעות שאנחנו עושים.

האני הזה מוגדר **נאישיות – זהות** (אובייקט - סובייקט, ME, DO – החווה, הצופה, העצמי, צורה חושית, האדם השני בבריאה), בעל מסכות = persona - התנהגות מותנית, בעל תיאורים מוחשיים כמו תפקיד, מעמד, תכונות, יכולות, תואר וכד'.

ה"אישיות" היא הצל של בצלם "אלוהים" ("כותונת עור" – סיפור גן עדן). אדם החי בעיקר מתוך ה"אישיות", מרוקן מכוחו ומתכחש לאותנטיות שלו (סיפור רבקה ויעקב וניד העדשים), נמצא בגלות מעצמו (יעקב גלה פעמים; לבית לבן ולמצרים). הוא מתופעל בעיקר על ידי ציפיות, התניות, דחפים, הרגלים, כבלים חברתיים, פחדים, שיפוטיות, חומרים שהודחקו, חששות, גבולות קבועים ויציבים, גדרות (הגדרות), משוכות וקורות של חלל זמן (רצון נמוך). הוא מתופעל על ידי אגו פטפטן, היסטרי, תובעני ומחושב (במקום על ידי אגו בריא). "אנכי עומד בין ה' וביניהם" (דברים ה') – האנכיות של ה"אישיות" היא המסך המבדיל בין האדם לאינסוף. וכאשר האדם ריק מ"אני" אותנטי, הוא מחפש למלא את עצמו על ידי מקורות חיצוניים ולהעריך את עצמו בהשוואה לאחרים. הוא נתון למרות וללישה על ידי סמכות חיצונית וזהותו נקבעת על ידי לאום, דת ותרבות (יחסי אני – הלז על פי בובר). לכן, אדם המתופעל בעיקר על ידי ה"אישיות", חי מתוך הישרדות, הערכה,

הבית לחוכמה מתהווה

רושם, תדמית, חשיבות עצמית וכסף. על פי החסידות לכן, ה"אישיות" נחשבת לנפש בהמית והסגידה לה נחשבת לעבודה זרה (עגל הזהב), או להמשך העבודות.

לדעת אוספנסקי, כאשר אנחנו מתופעלים על ידי ה"אישיות", "הדבר החשוב ביותר שאנו מבחינים בו תוך כדי התבוננות בעצמנו הוא שאנחנו לא זוכרים את עצמנו". זאת, מכיוון שרובינו מזדהים רק עם מה שמרתק את לבנו ונוח לנו אתו. כי ברגע שאנחנו נצמדים ומזדהים עם משהו, אנחנו מכוונים בידי "המסכות" שלנו. דומה הדבר לאדם כסוי עיניים שמעולם לא למד לנהוג, היושב מאחורי הגה מכונית דוהרת בכביש הומה. קלושים סיכויי להגיע למחוז חפצו בלא פגע. הוא יכול לחשוב שהוא נוהג במכונית, אך לאמיתו של דבר המכונית היא הנוהגת בו. קרישנמורטי תיאר אדם זה "מקבץ נדבות", ואילו אוספנסקי כינה אותו אדם "מכונה". ורק חייו של "אדם מכונה" זורמים בין אצבעות ידיו כגררי חול.

אלה הם חיים ב"בית שיש בו הרבה משרתים, ואין בו בעל בית אחד" (אוספנסקי). יש בו הרבה פני אישיות - זהויות (תכונות, הגדרות, סיווגים = מי אני = כותונת עור) הנמצאים במודעות סגורה והתוצר העיקרי שלהם הוא הסבל, התסכול, הפחד והמאמץ. הסבל צץ כאשר אורבת סכנה ל"אישיות" שהאדם מטפח, או כאשר האדם לא משיג את מה שהוא רוצה. הסבל נולד מבורות, מתשוקה, מדבקות בעבר, במוכר ובידוע, מדבקות בהצלחות, מאחיזה בשליליות כמו שנאה, גאווה, קנאה. הפחד נובע מהחשש מאי-וודאות, מאיבוד שליטה, מלהיות ייחודי, מלהיכנס לעולמות הסוד (לגעת בשמיים). במילים אחרות, הקיום ההישרדותי שלנו יושב בעיקרו על רגשות/מחשבות מותנים ועל מידות רעות, ואלה מביאים לפתחנו חסרונות בצרכים, מחלות וכך מעוררים את ההתמכרויות, התענוגות, ההתניות.

- קיימים בחומר (בבשרנו ועצמותינו בלבד). חיים למראית עין, למראית לשון, למראית טוב ואושר (סולם הצרכים) המביאים לנו כל כך הרבה כאב, תסכול ופחד.
- חיים רשימת מלאי/זיכרונות במקום השראה/בריאה/יצירה.
- אגואיזם ותועלת אישית המחוררת לא רק את הגופים שלנו, אלא גם את הפלנטה.
- אוחזים בחלומות שווא וכל הזמן מחפשים מרשמי מדף וקביים חיצוניים שיושיעו אותנו.
- מונעים על ידי "תוכנות" ישנות שגורמי חברה התקינו בתוכנו (מושפעים מהסביבה) וממשיכים להתקבע בחיים הישרדותיים מצומצמים.
- כועסים, ממורמרים ומתלוננים על מצבנו, במקום להיות אחריות.
- בטלנים ועצלים לגבי עצמנו. שותים בכפית שפע אינסופי.
- אין בנו אהבה שאינה מותנת.
- חיים בנפרדות, היצמדות, שיפוטיות, לוחמנות, ביקורתיות שמביאות לחיינו הרבה שליליות, חיכוך והרס. אלה לא מאפשרים לאנרגיה לזרום ולמלא את התאים.
- מקבלים החלטות של "כדאי לי" במקום של "נכון לי".
- מעריכים את עצמנו על פי הישגי "השורה התחתונה" (כסף, רכוש, תואר, מעמד ומנעמי החיים, מה אומרים עלינו), במקום על פי "השורה העליונה".

הבית לחוכמה מתהווה

- מפרים חוקי בריאה, בעיקר את חוק שיווי המשקל.

לכן, רובינו שוחים עם יד אחת, רצים עם רגל אחת, עפים עם כנף אחת. זו מציאות שבה עוצמות התודעה, המוח והמחשבה שלנו הם כשל "חור מנעול" קטן; מציאות חושית מגבילה שלא מאפשרת לנו לראות את העושר הפנימי שבנו ולכן, רובינו חיים מתחת לפוטנציאל אין-סופי. זו מציאות שבה השתעבדנו לחומר והרעבנו את עצמנו מהרוח; איבדנו את החירות שלנו והפכנו למשרתים המשועבדים למשרתים: משרתים של הכסף, הכוח, השררה, הראוותנות, הנהנתנות, התשוקה, הגאווה של האגו; חיים מתוך נפרדות, ביקורתיות ותחרותיות שאין לנו בהם סיכוי; נצמדים להרגלים ולתבניות חשיבה של נכון/לא נכון, מותר/אסור. חווים בלימת יצירתיות וחדשנות, סדקים באמון, בנאמנות ובמחויבות. משקיעים ב"שעות מוסך" רבות - תלות בגורמים חיצוניים שיגידו לנו מה ואיך לעשות: תחזוקה מכנית, טיפולים פונקציונליים-סימפטומטיים, בתקווה שהישועה תבוא משם. אנחנו ממשיכים להשקיע בהאדרת האגו שהופך להיות יסוד של התגרות במציאות משתנה. אנחנו משקיעים בעוד ועוד תענוגות רגעיים במקום במה שיעשה אותנו מאושרים תמידית. במציאות של אי-תודעה, בה אנחנו נותנים כוח לחוץ, רובנו נחשבים ל"מתים מהלכים", או לאנשים ישנים, לחסרי בית. איננו אדונים לחיינו!!! חיים במסווה של אדם, הופכים לבורים, כורים לנו את בור החושך שאילו אנחנו נופלים שוב ושוב.

יתרה מכך, כאשר אנחנו שואלים מי "אני"? מהן מחשבותיי? זיכרונותיי? רעיונותיי? דעותיי? איננו מבינים כי כל התשובות שנייצר ספוגות לחלוטין באחרים. כלומר, 3/4 מהמחשבות שלנו אינן שלנו. כל טעם, כל דעה וכל תפיסה בנוגע למי אני ומה אופיי תלויים באחרים ומושפעים מהם. אנחנו ממש חיים את הזולת הנמצא בממדים שונים של קיום. נירון מראה ונירון סימולציה הם תאי עצב שמגיבים באותו אופן כאשר אנו מבצעים פעולה, חשים תחושה או הוגים מחשבה וכאשר אנו צופים באחר עושה זאת. כלומר, פעילות הניירונים מביאה לכך שהתנהגות, תחושה או מצב תודעה (state of mind) של זולת מתבטאים ונחווים במוח כאילו היו שלנו.

המוח שלנו חושב את מחשבות האחר, פועל את פעולותיו, חש את תחושותיו. היכן אפוא עובר הגבול בין גוף ראשון לשני, בין אתה לאני?

לכן, "אני" יציב ונבדל שאנחנו מטפחים בצורה אובססיבית וחסרת התחשבות אינו אלא אשליה. כל האטומים בגופנו משתנים ללא הרף, וברמת החלקיקים הקוונטיים שמהם אנו מורכבים כולנו שזורים זה בזה; רוב התאים בגופנו אינם אנושיים, וגם אלה האנושיים כוללים חלקים חיוניים שאינם כאלה; 99% מהמטען הגנטי בגופנו הוא בלתי-אנושי בעליל; ומחשבותינו, התנהגויותינו, מצבי רוחנו, החלטותינו, העדפותינו ודעותינו נקבעים במידה רבה מאוד על ידי גורמים שנתפסים כחיצוניים, בין שאלה מיקרואורגניזמים שמשתלטים על הגה הקברניט ובין שזו סביבתנו החברתית. כמו מטריושקות, יש בתוך כל אחד מאיתנו מערכות אקולוגיות בתוך מערכות אקולוגיות, וגם אנחנו, כמכלול, מצויים בתוך מערכות אקולוגיות גדולות מאיתנו, שנמצאות בתוך מערכות גדולות יותר, וכן הלאה וכן הלאה.

הבית לחוכמה מתהווה

אם חוצן סקרן היה מביט בדרכים המורכבות שבהן בני אדם מחקים זה את זה, חשים זה את זה, מושפעים זה מזה, מעבירים רעיונות ומוצרים וסרטוני חתולים זה לזה, הוא היה מסיק, קרוב לוודאי, שכל בני האדם הם למעשה יחידה אחת.

ואולי לא צריך להגיע מאנדרומדה, וגם לא לשחק עם ביג דאטה, כדי לראות את התמונה השלמה. מרטין לותר קינג ישב ספון בתא אפל בכלא העירוני של ברמינגהם, אלבמה, והדבר פתאום הפך לו ברור: "הכל מסתכם בזה: כל החיים הם שלובים. לכודים אנו ברשת של הדדיות, שאין מנוס ממנה, ארוגים בצרור אחד של גורל משותף. כל המשפיע במישרין על אחד מאיתנו, משפיע בעקיפין על כולנו."

המציאות היא שאנחנו מקושרים ללא הפרד למה שבתוכנו ושסביבנו. אולם המוחות שלנו, בתהליכי אבולוציה ארצית – דתית, התפתחו בדיוק כדי להסתיר עובדה זו, ולייצר תחושה מובהקת של ישות אינדיבידואלית שפועלת בצורה אוטונומית בעולם, ישות ש"יש" "לה" עצמי פנימי, עצמאי וריבוני, קבוע ויציב, שמתקיים לאורך כל חייה, בעוד מסביבו משתנה העולם תדיר. אך זו אשליה, שקר לבן שרקמה התודעה האנושית.

היו לה סיבות טובות. התחושה של זהות יציבה ונפרדת היא כלי הישרדותי רב עוצמה. אלמלא התחושה הברורה שזו תהיה אותה ישות שתיהנה מפירות ההצלחה, למה לתכנן קדימה? אלמלא האמונה שישות זו נפרדת לחלוטין ממי שסביבה, למה להתחרות ולהסתכן? ככל שתחושת העצמאות הסובייקטיבית של הומו ספיינס התחזקה, כך הפכו תוכניותיו מורכבות יותר ויותר, מאבקיו נועזים יותר ויותר, ואלה אפשרו לו לחרוג ממקומו אי-שם באמצע שרשרת המזון, לראש הפירמידה.

בעקבות השתלטותה של התרבות האינדיבידואליסטית והמצליחה ביותר בהיסטוריה – זו המערבית המודרנית – על השיח הגלובלי, הופכת האנושות כולה לאינדיבידואליסטית מתמיד. "אבל אני תמיד נשאר אני", שוטפים מבוגרים את מוחם של ילדים.

מכאן שהתפתחותנו מושגת רק כתוצאה ממאבק עיקש בין צרכי הגוף/הנפש/האישיות שלנו (מלבושים, קליפות, חומר) לבין רצון הנשמה/המהות/האני (אור, קריסטליות). זהו מאבק בכוח משיכה ארצי מאוד מאוד חזק שאין בנו עדיין את העוצמה להינתק ממנו. זהו מאבק בין ניגודים/הפכים שעדיין לא למדנו לחבר ביניהם. מאחר ובכל מדרגה של התפתחות יש אור/חושך...טוב/רע...מהות/קליפה, כל תהליך ההתפתחות שלנו מלווה בספקות (עמלק). אם איננו בתודעה הנכונה, המאבק פוצע אותנו קשות ומביא להרבה כאב ותסכול: להתמכרויות שונות, לכניעה לתענוגות ופיתויים רגועים, להשתקעות בביצה הישרדותית אגואיסטית חונקת, להתניות, להרגלים, לתגובתיות. יתרה מכך, המאבק מביא לחירור הכלי שלנו ולבריחת האור שמשכנו (השדה המגנטי שלנו נחלש).

פעם היה אדם שרצה להיפטר מצילו. כדי להיפטר ממנו הוא היה רץ.

ככל שהגביר את מהירותו, היה צילו הולך לצידו.

הוא חשב שהוא עדיין איטי ועל כן הגביר את מהירותו עד שאזלו כוחותיו ומת.

הוא לא הבין שלו היה עומד בצל, היה צילו נעלם.

הבית לחוכמה מתהווה

לו היה עוצר במקומו, הוא לא היה מותיר עקבות. איזו טיפשות."
(קולות האדמה)

אבל עד כאן...

מכתב אל ה-אני שבתוך עצמי² ("ספר האור"/129-130)

"חברתי היקרה,

עד היום, את ואני התחלקנו בכל כמו שני חברים הכי קרובים וכשלם. כאשר אני חשתי בכאב, גם את חשתי בכאב, כאשר את בכית את חלקת אותו איתי. כאשר התחלת לעשן את הסיגריה הראשונה, את הרגת את ריאותיי ואת תאיי ותהיתי אם יודעת את זאת. המשקה הראשון שלקחת הקפיא את תאי המחשבה שלי ומאוחר יותר פגע בתפקוד המוח. מרבית האוכל שאכלת בתיאבון גדול, השמינו את תאיי ומעולם לא שמעת את בכי הדם הזורם הקורא לעזרה.

מאחר והורעלת על ידי העולם, את שכחת אותי, זו שסחבה אותך – הגוף והאברים שלך. לא באת לעולם בשביל התענוג אלא בגלל משימה. והמשימה הראשונה שלך היא להלל את נשמתך על ידי ההתנסויות שאת משיגה. המשימה שלי היא לשאת אותך על גבי עד שתסיימי את המשימה שלך.

מדי פעם, על מנת להזכיר לך את קיומי, גרמתי לך להקשיב לבכי האברים ולכאב אותו חשתי. ואת הלכת לרופא, לקחת תרופות על מנת להרגיש טוב. אלא שלעולם לא תביני שמה שעשה אותך בריאה היו לוחות המוסר שלי. לאחר שנרפאת, שוב חזרת לסורך. אני לא כועסת על בחירותיך הלא אחראיות למען תענוגות, אמביציות ומתח בלתי מודע. אני סולחת לך.

אלא שעד היום נשאתי אותך בתוכי עם הרבה אהבה וללא טענות. כעת אני מאוד עייפה. ולכן מעכשיו ואילך את שבתוך עצמי מחויבת לשאת אותי. סלחי לי על היותי נטל עבורך, לא הייתי מייחלת שכך זה יהיה. אני משאירה אותך עם עשן הסיגריות, עם המשקאות והתשוקה שלך לעולם. אתחשב בך מחדש רק במחרים, כאשר יהיה שווה לשאתך מחדש."

"לו רציתי, הייתי הופך אתכם לבני אלמוות, כמו יצורי האור שלי. אולם אז, כיצד הייתם מתפתחים בעולם החומר? כיצד יכולתי לחיות במיליארדי כוכבי הלכת שביקום שלי? מכיוון שאני מתקיים דרככם, אתם מפוזרים ביקום, ואני מתגלם בכם – עד שתחזרו אלי, עד שתהפכו להיות אני" (העוצמה הגדולה/מטין טרנגון).

עוד בחיים אלה כולנו יכולים לממש את התכלית הקיומית; לחזור אל השלם העוצמתי, המהותי והאמיתי שאנחנו אשר בקומה ה-100. במילים אחרות; להיות בעלים של מהות אדירה = 'גלקסיה זהובה' (גרעין המהות שלנו הוא זהב טהור, 28 קארט) = ספר קוסמי. "הינך גלובוס של יקום" ("ספר הידע", 24/220). "הנכם אל, הנכם מודעות של יקום, הנכם תודעה" ("ספר הידע" 15/132).

² בתוך הגוף/עצמי נמצאת המהות/אני.

הבית לחוכמה מתהווה

כולנו יודעים להיות "בעלים על". אנחנו מפעילים קניינות כמעט על כל דבר הקיים בחיינו, אפילו על בני זוג והילדים שלנו. לכן הביטוי "לקחת בעלות על...", מייצג שליטה, כוחנות, לולינות משפטית, אגרסיביות, פורמליות, המתודלקים על ידי אגו, השוואתיות (מנטליות של אני-אתה), קנאה, תחרותיות, אהבה שמונתית בדבר, הפרדות, פונקציונליות, גישה כמותית, ביקורתיות. אלא שבמציאות החדשה, "דלק" זה הורג אותנו לאט אבל בטוח. השינוי מחייב אותנו לממש ברית של מהות ולא הסכם/חוזה של אגו.

כדי לממש ברית של מהות אין יותר צורך בגלגולים חוזרים. אין יותר צורך בהתפתחות הדרגתית בעזרת השקעה/מאמץ פרטני, אלא יש להשיג את -

מטרת העל: להיות רלוונטיים בכל מציאות, בכל ממד, בכל מדיום!

זהו שינוי היסטורי השונה מכל מה שהכרנו עד היום, והמשימה הכי מאתגרת שקיבלנו אי-פעם. אין הכרח להתאים את עצמנו למציאות "שם", לשוק עבודה עתידי, או להמשיך להישען על כתיבי הקודש (סיימו את תפקידם כדוקטרינות אבולוציוניות ב-1999), פילוסופיות המזרח (עשירות בידע, עניות בתודעה), ידע של ערוצים פרטניים (עידן מדיומטי) בתהליכי ההתפתחות שלנו. תפקידם האבולוציוני תם. עלינו לפתוח ולקרוא את **הספר החי שאנחנו** (של האנושות, של הבריאה). זהו ספר של אמת המתאר רבדים מדהימים, עשירים ועמוקים של אני-ים רבים/מציאויות שונות הנמצאים בתוכנו. זו הדרך היחידה לפתח גמישות פנימית; חיבור למקור, למהות, ליכולת הבורא, המאפשרת לנו "שינוי צורה" של כלים/גופים/נדנים, התואמת כל ממד, כל מדיום, כל מציאות שנבחר.

הראש צריך להיות גבוה בשמיים (מחובר לשורש האמת, לאנרגיות קוסמיות) והרגליים נטועות באדמה (מחוברים ליישום, לך-לך, לתוצאות):

1. מחוברים לשקע האמיתי שלנו שבקומה ה-100: למהות נצחית שהיא מעבר לצורה, למעיין הנביעה – פוטנציאל אינסופי, לאמת מוחלטת שתמיד תקפה (אווטאר).
2. יוצאים מהתפיסה המכאנית – פונקציונלית של הקיום (כניסה למוסכים, טיפול בבעיות) והופכים לבוראים - קוסמים של עצמנו ושל מציאות קיומנו, בעזרת הטכנולוגיה האוטופואטית (self-creation).
3. מפרטטים בין מציאות אונטולוגית/מציאות האור למציאות אפיסטמולוגית/מציאות ההגדרה, בין אי-ודאות לוודאות, בין הבלתי נראה לנראה, בין מעבר לצורה לצורה, בין אינות לכוליות, בין מאקרו למיקרו, בין הלא מוכר למוכן.
4. פותחים ארכיבי ידע, מגלים את האמת, משיגים מחשבת שורש בעזרת שאלות, חקירה, חיפוש, מציאה, המצאה.
5. מביאים חדשנות, יצירתיות, מקוריות, ייחודיות, ראייה של 360°, דיוק והבנה עמוקה של טבע הדברים, בעזרת EDIT: Explore – Discover – Integrate – Transform.

הבית לחוכמה מתהווה

6. עוברים מהפכה שקופה. מעזים להיות שקופים, כנים, אמיתיים (לא זקוקים למיגון). אמיצים להסיר שכבות של זהויות, אנוכיות, התניות, השוואתיות, ביקורתיות, ספקות, כוחנות, פחדים.
7. מתכללים ביחסים פנימיים וחיצוניים כאחד.
8. מפתחים כושר טיפוס.
9. משתיתים את הקיום על מידות רוחניות (אהבה – כבוד – סובלנות – אורך רוח – ענווה ללא תנאי) ואדוניתיות (רצון אמיתי, חופש בחירה, ההגה לחיינו בידנו).
10. הופכים לנקודת מוקד של השפעה בדומיה ולעומק: להיות – לגלות – להשיג.

שערו בנפשכם ארץ שופעת וירוקה, שתושביה חיים בהרמוניה זה עם זה ועם הטבע שסביבם. הם דומים לנו בכל, מלבד בדבר אחד, שולי לכאורה. במקום לתפוס את העולם כאוסף של עצמים בחלל – הרים, עצים, בני אדם, בעלי חיים, פלנטות, גלקסיות – הם רואים אותו כרצף של פעולות ויחסים. בשפתם, לפיכך, אין שמות עצם, ובמשפטיהם אין נושא. במקום לומר, למשל, "הירח עלה מעל לנהר", הם יאמרו "למעלה מעבר לזרימה הנמשכת התיירח."

ארץ מוזרה כזו תיאר חורחה לואיס בורחס בסיפורו "טֵלֵן, אֶכְבֵּר, אורְבִּיס, טְרַטְיוֹס" (תירגם: יורם ברונובסקי). ולפי תיאוריה ביולוגית מהפכנית חדשה, נראה שהצדק עם תושבי הארץ הבדיונית הזאת. התיאוריה מציעה שכל מה שאנו תופסים כאינדיבידואל הוא למעשה תהליך, ושכל מה שנראה לנו כאובייקט או דבר קבוע אינו אלא זרימה מתמדת של דפוסים ויחסים. כולל אנחנו.

בורחס בעצם תיאר את הבריאה המופלאה והמורכבת שלנו כשרשרת סיבה – תוצאה (תנועה, תקשורת, הזנה, התהוות תמידית), כפקעת דחוסה, כשבכה אנרגטית, כרשת, בה כל הקיים מופיע כקשרים – טבעות לולאתיות (KNOTS), הנמצאים ביחסים אינסופיים המקיימים את הפקעת. הקשרים מייצגים יקומים, ממלכות, גלקסיות, פלנטות, טבע, יצורים, בני אדם, אלוהות וכד'. כל אחד מהקשרים על השרשרת/השבכה/הרשת גם הוא מסתעף כשרשרת בעלת קשרים רבים. בגדול, הבריאה כולה היא הסתעפות של משולשים בתוך משולשים, מנסרות בתוך מנסרות, שלמים מיני אטומים בתוך שלמים מיני אטומים היוצרים יחדיו את השלם האטומי ("ספר הידע", 52/516). אין הפרדה. הכל נובע מהאחד. דמיינו טריליוני בלונים שהחוט שלהם מחובר לנקודה אחת.

אפילו אנחנו מוגדרים כפקעת של שרשרת סיבה-תוצאה שמוצאה הוא השורש – הקשר – גרעין המהות/הגן האצילי שלנו אשר בכלולות הרוחנית, בקומה ה-100. אנחנו מחוברים אליו בעזרת חוט הכסף – חוט הרוח³ (שוב, דימוי הבלון...אנרגיית החיים) וכך שומרים על מודעות קוסמית ועל הקשר עם הכוח האלוהי.

³ כל חוט/רוח בצבע אחר – מהירות שונה – עוצמה שונה התואמים למיקום בסולם האבולוציוני. טריליונים על גבי טריליונים של צבעים שאנחנו לא מכירים ועדיין, הסדר המורכב הוא מופתי. אלא שאנחנו משתמשים פחות מעשירית מהאנרגיה הרוחנית שנוכחת בתוך גרעין היקום. מדוע? בגלל הקשרים הנמצאים לאורכו של חוט הכסף אשר מונעים את ההטענה שלנו.

הבית לחוכמה מתהווה

ניתן אם כן לומר כי גרעין המהות/קשר המהות בקומה ה-100 הוא המצעית (המצע – אברי "הרבייה", נקודת החיבור, האחד) המזינה את הבריאה של עצמנו, של כל הפנים שלנו, מתוך עצמנו כל יום מחדש.

גן המהות שלנו הוא מקור נביעת כל המחשבות שלנו. תיבת הנדוניה שלנו.

גרעין זה הוא תיבת הנדוניה שמכילה את פוטנציאל השלם שאנחנו, את הידע, את היכולת הכל יכולה, את האמת המוחלטת. הוא מקור ההשראה והמחשבות, מקור העוצמות שלנו מרגע הנשימה הראשון אי פעם. הוא מעיין השפע הבלתי מוגבל שבתוכנו, הספרייה הקוסמית החיה⁴. ניתן לומר אם-כן שגרעין המהות הוא פקעת עוצמתית המצוידת בכל סודות היקום וככזה, הוא נקודת מוקד של הקרנה, השתקפות, השלכה. "הסוד שלנו הוא לכן סודו של היקום שהוא סוד הפירמידות ("ספר הידע", 11/93).

"יש האומרים יש מהות ויש האומרים אין מהות.

אם יש מהות – איך יתכן שינוי?

אם אין מהות – מדוע אינני הופך לצרצר?"

(מעשיות זן)

⁴ הספרייה האקשית מכילה חתימות אנרגטיות של כל מחשבה, פעולה, רגש, וחוויה שאי פעם אירעו בזמן ובמרחב. משמעות השם 'אשקה' בסנסקריט היא – הבסיס לכל החומר הקיים, האלמנט החמישי (מלבד מים, רוח, אש, אדמה) או חלל אינסופי. ניתן להבין את הרשומות מהספרייה האקשית גם כחותמים של החוויות של תקופות החיים בכל המציאויות. זהו מאגר מידע אתרי הולוגרפי המיועד למודעות האנושית ביחס לעבר, להווה ולפוטנציאלים העתידיים. האנרגיה ממנה עשויות רשומות אלה הינה אנרגיית האהבה! המידע הכלול ברשומות מהספרייה האקשית נמצא על גבי חומר עדין הנקרא אקשה, המתאר את אנרגיית האהבה המחלחלת ובוראת כל דבר ביקום. האקשה זמינה לכולם, כל הזמן. כל אחד יכול לגשת בכל זמן למידע הקיים ברשומות האקשית, ואכן אנו עושים זאת! הבזקי אינטואיציה וידע הנובע מתחושת בטן המתרחשים מידי יום, הינם הצצה אל תוך החכמה האלוהית הנמצאת ברשומות האקשית. מאחר וכולנו נוצרנו ע"י אנרגיית האהבה והיות וכולנו מחוברים אליה, זכותנו המולדת האלוהית כוללת יכולת גישה לחכמה האלוהית ולידע הכלולים ברשומות האקשית

הבית לחוכמה מתהווה

מכאן, **האני – המהות** (BE, SELF, I, האדם הראשון בבריאה) הוא הטבע האמיתי שלנו. הוא האוטוריטה שאינה זקוקה לקביים חיצוניים. הוא האנרגיה הכמוסה של האל, שהיא לב בממדים הדתיים = אהבה תודעתית. היא נמצאת בכל תא שלנו. בעזרתה נבראנו. לכן כולנו בעלי עוצמת השמיים של 1,000 ואט (ולא 100 ואט שאנחנו מאפשרים היום). הוא יקום זעיר אנפין והיקום עצמו הוא אדם גדול. לכן נאמר: "בתוך עצמי יש אני" ("ספר הידע" חוברת 2). כלומר, "אדוני האמיתי חבוי בתוככם" ("ספר הידע", 19/224). ככאלה במהות אנחנו:

- בעלי היכולת הכול יכולה של בוראים (מוח מאקרו).
- אוחזים בשלם.
- בעלי תודעה קוסמית שאין בה גרגיר של שליליות, אפליה או ביקורתיות.
- יודעים אמת מוחלטת – בעלי הבנה עמוקה של שורש הדברים.
- מחוברים לידע גבוה שמאפשר חדשנות קוגניטיבית (אינטליגנציה, גיוון, גמישות, לוגיקה).
- בעלי בינת הלב (חיבור בין שכל ואהבה).
- בעלי היכולת לפתור בעיות מהשורש ולדייק החלטות תבוניות (חשיבה ביקורתית).
- ממקדים מאמץ, זמן ומשאבים ב'נכון'.
- מחוברים למדיום האושר והאחדות.
- יצירתיים ומלאי השראה.
- מהווים נקודת מוקד של השפעה.

פוטנציאל השלם שלנו משתקף בכ- 1000 פנים שונים שילדנו במהלכי גלגולם, בממדים שונים של קיום ("הגיבור בעל אלף הפנים", ספרו חוצה התרבויות והזמנים של המיתולוג ההשוואתי ג'וזף קמפבל). הם מופיעים כקשרים על שרשרת סיבה – תוצאה שאנחנו. כלומר, אנחנו בעצם חיים בממדים מרובים בו זמנית. אנחנו בעלי יכולות אדירות, ידע גבוה. שותפים לתנועה של הבריאה. לו היינו מודעים לפנים האלה, היינו כבר מזמן היו שונים.

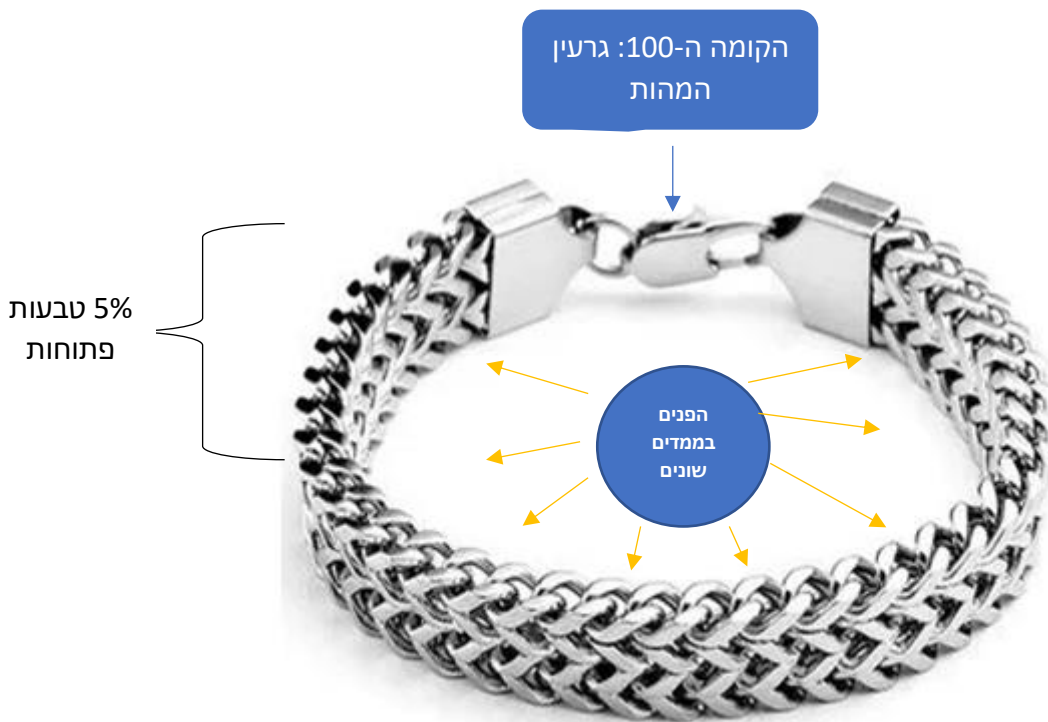
ניתן לומר שהמסע האבולוציוני הוא מסע מאתגר **ממיקרו למאקרו, מריבוי לצמצום, מכוליות לאינות, מצורה אל מעבר לצורה**. זהו מסע בו עלינו להשיג את אחדות הקיום על ידי צמצום המרחק בין האנרגיה הפיסית לאנרגיית המהות.

הטבעת התחילית שלנו (גן אצילי) היא טהורה, שלמה, אנרגיה לא פגומה, נוכחת בכללות הרוחנית שלנו. הטבעת הסופית היא המהות שלנו (גן מהות) הזקוקה לאבולוציה. כלומר, עלינו לפתוח ארכיבי מהות, לחשוף

הבית לחוכמה מתהווה

פנים טובים/רעים, לטהר את הנדרש, לאחד ביניהם ולהמשיך לטפס. כאשר נצליח להשוות ערך בין המהות לבין הכפיל האמיתי שבתוך הכוללות הרוחנית (הגן האצילי), נהפוך לשלם. ליצור אנוש אמיתי. נתחבר לאחד.

חשוב להבין, תיבת המהות – תיבת הנדזוניה, אינה יכולה להיפתח ללא נוכחות של גוף. המפתח חבוי בכתב הסתרים של המוח שלנו/הזיכרון. לשם כך, עלינו ללמוד להפעיל את שלושת מנגנוני המוח: מחשבה – חשיבה – תודעה על מנת להתערטל מכל הפרשנויות והמלבושים (פשט, רמז ודרש במילה פרד"ס), לאפשר לאור לזרום לתוכנו, להשיג הבנה חדשה = שורש הדברים (סוד במילה פרד"ס), וכך לרכוש את תודעת המהות.

אם אין שם תודעה, אי אפשר לזרום אל המהות. אם אי אפשר לזרום לתוך המהות, אי אפשר להבין את האמת ("ספר הידע", 26/325).

זו המשמעות של אלכימיה: להפוך את הברזל לזהב. לעבור מהשאלה **מי אנחנו... לשאלה מה אנחנו**. כאשר נסכים לקפוץ לאוקיינוס האינסופי ולבדוק את השאלה, לפתע הרוח יוצאת לחופשי מכלא החומר, מכלא התפיסה המכאנית – פונקציונלית של הקיום. אז אנחנו מגלים שאנחנו הרבה יותר ממה שידענו. שכל התכונות, התארים, ההכשרות שעברנו, המעמד שהשגנו, הם כולם מסכים של זהות שמסתירים את המהות האדירה שאנחנו. **תודעת המהות, מודעות התא והיגיון המהות מתאחדים והופכים לשלם.**

הבית לחוכמה מתהווה

לכן, אבולוציה משמעה שינוי צורה. "להישרף בלהבתך שלך עצמך, וכי איך ביקשת להיות חדש אם לא היית תחילה לאפר" (כשניטשה בכה/ילום). אנחנו מוכנים "לשרוף" את הקליפות, האמונות, הזהויות המקבעות והכובלות ואז לגלות את המרכיבים האיכותיים והמהותיים, ללוש אותם מחדש, לאפות ואז לייצר את הלחם הראוי והטעים. את טיבו של הבצק הפנימי בלחם (המהות) אפשר לדעת רק אם בוצעים אותו וטועמים. כלומר, את טיב הפנימיות נדע רק אם פתחנו ארכיבים מוצפנים...רק אם פתחנו את הספר שאנחנו במקום לרעות בשדות ידע של אחרים!!!

זו משימה מאתגרת כי איננו מתמקדים בתיקון תכונות, יכולות, אישיות, רשימות מלאי, אלא:

1. בחיבור לשקע ביקום אחר.
2. במשיכת אור – אנרגיה – ידע (פוטנציאל מחשבתי) והטענתו במחולל המוח (היקום כולו, כולל כל הפנים שלנו בממדים שונים, נמצא במוח). חשוב להבין שבתהליכי האבולוציה החדשים אנחנו זקוקים לידיע ולא לאהבה.
3. בפתיחת הקשרים (הטבעות הלולאתיות, הארכיבים המוצפנים) המתאימים לעוצמת ההטענה.
4. בטיהור התכנים בעזרת הטענת אנרגיה/אור/ידע בדומה לכוס בוץ שניתן לנקותה בעזרת מים זורמים.
5. באיסוף הקשרים/הפנים שנפתחו וגלילתם לפקעת חדשה ועוצמתית יותר. על פקעת זו הקשרים התמעטו ולכן היא מצמצמת את המרחק לנקודת המוצא בקומה ה-100.
6. טיפוס.

נדרשת גמישות ממדית. אם לא יהיו בנו עוצמות תדרים של ממדי הפנים שלנו, לא נצליח לפרום את הקשרים ולהנביט את הזרעים הבשלים. על מנת להאיץ מהלכים, קוסמוס הרכיב בנו בין 150-200 גני מהות שונים/זרעים שונים בעלי עוצמות שונות, כדי שלא נצטרך לחפש רחוק מדי. הכל בתוכנו.

הדחף המניע את החיים הוא העצמת החיים: להיות – לגלות – להשיג!

הבית לחוכמה מתהווה

מה/מי אני? מהי
העוצמה הקיימת
בתוכי?

למה אני
נותן כוח
ולמה?

האם אני
מכונאי או
בורא?

מהי אמת? איך נדע
מחשבת שורש?

מהי תכלית
קיומי? מה מניע
אותי בחיים?

האם ההגה
לחיי בידיי?

"אל תחפש אותי בתוכי – אל תחפש אותך בתוכך.
אל תחפש בעולם הזה – את הדלת למחסה.
אם המדריך של האהבה העליונה – השמש של הקוסמוס
מחפש ומוצא אותך – חוקר על אודות שלומך.
אם אינך יכול לראות זאת – אם אינך יכול להסיט את וילונך
אזי את מלאך השחרור – לא תוכל למצוא לצידך.
לא תוכל להמריא – בנתיב זה של גאולה⁵."
("ספר האור", ביולנט צ'וראק)

זהו מצב של אי-קיום (אין עצמיות), מצב של תודעה ניטרלית, ללא זהות עצמית (כמו הטיפה במים). בקיצור
"מהפכה שקופה!"

⁵ גאולה = גובה השלמות של השגת דעת. הסרת המסכים... "כולם ידעו אותי"... השגת המהות = השגת האלוהות.

הבית לחוכמה מתהווה

"הענף העוצמתי בו יאחז אדם הוא תודעתו העצמית ומצפונו".

תרגיל:

ציירו שרשרת סיבה תוצאה שאתם כאשר הקשר הראשון על השרשרת הוא מהותכם, המקור שאתם, השורש, הגרעין, עוצמת האור, האמת.

הגדירו את הפנים של הקשרים שהצלחתם לפרום (תכונות, יכולות, רגשות, מחשבות, רצונות, אמונות, מאפיינים אישיותיים, ידע, צורת חשיבה וכד'). אם ישנה הסתעפות של שרשרת נוספת מאחד הקשרים, הגדירו גם את הפנים האלה. האם אתם מסוגלים לנחש מאלו ממדים כל הפנים שפרמתם (מ-9-3)? האם אתם מסוגלים לנחש מהם הפנים בקשרים שלא הצלחתם עדיין לפרום?

אם אתם מתקשים, נסו לראות את ההתנסויות מול אדם שהוא נער מעלית, אויב, חבר אמיתי, או מול טקסט שאתם מתקשים בו. מה אתם למדים על עצמכם? מהו המרחק שלכם לקומה ה-100?

מאחלת לכולנו למצוא כמה שיותר פנים ולטפס אל עבר הקומה ה-100

שלכם

ברכה

הצטרפו למהפכה השקופה שאנחנו מובילים...מהפכה המאפשרת לנו להיות רלוונטיים בכל מציאות, בכל ממד, בכל מדיום!

<https://lizroahdaat.ravpage.co.il/TA>

<https://lizroahdaat.ravpage.co.il/misgavdov>